

ДРУЖИНИ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (ДУН)

— військові формування періоду Другої світової війни. Створ. Проводом ОУН на чолі з [С. Бандерою](#) за домовленістю з нім. командуванням для боротьби проти рад. військ на території України. Спочатку складалися з двох окремих бойових підрозділів (батальйонів). В укр. документах позначалися аббревіатурою ДУН, у нім. — під кодовими назвами «*Роланд*» (група «Південь») і «*Нахтігаль*» (група «Північ»). У жовтні 1941 їх об'єднано в Легіон ДУН, що нараховував бл. 650-ти вояків і старшин, які уклали контракти на військ. службу в нім. війську. Командиром (курінним) призначений майор [Є. Побігуший](#), заст. курінного і водночас командиром 1-ї сотні — сотник [Р. Шухевич](#), 2-ї — сотник [М. Бригідер](#), 3-ї — поручник [В. Сидор](#), 4-ї — поручник Павлик. Ад'ютантами та канцеляристами були українці, але нім. старшини контролювали укр. вояків, унаслідок чого неодноразово виникали непорозуміння, суперечки. Кожен чл. Легіону ДУН підписав звернення до нім. командування із низкою вимог, зокрема визнати чинним [Акт відновлення Української Держави](#), проголошений 30 червня 1941 у Львові; звільнити всіх заарешт. ґестапо діячів ОУН на чолі з С. Бандерою і чл. Тимчас. держ. упр. на чолі з [Я. Стецьком](#); звільнити з ув'язнення всіх чл. родин вояків Легіону; використовувати Легіон лише на території України; мова Легіону має бути укр., а обов'язки та права вояків — такими, як у нім. солдатів і

офіцерів. Вишкіл проходив у м. Франкфурт-на-Одері, звідки у березні 1942 Легіон у складі 201-ї нім. дивізії вирушив у Білорусь із завданням охороняти лінію постачання Могильов-Вітебськ-Лепель, а також мости, підприємства й склади у трикутнику Орша-Вітебськ-Лепель і боротися з рад. партизанами на цих теренах (у боях з ними втратив 36 вояків). У грудні 1942 закінчився термін контракту. Оскільки німці не виконали осн. вимог легіонерів, вони вирішили припинити службу. Роззброєних укр. вояків почергово відпустили додому, а старшин на поч. січня 1943 під конвоєм відправили до Львова, де два тижні тримали у в'язниці, потім відпустили, однак незабаром багатьох знову заарештували. Із 22-х старшин Легіону ДУН 9 вступили до лав дивізії «Галичина», 7 стали командирами в УПА.

Рекомендована література

1. Дружини українських націоналістів в 1941–42 роках. Мюнхен, 1953;
2. Бойцун Р. Легіон ДУН // Вісті комбатанта. Торонто; Нью-Йорк, 1982. Ч. 5–6;
3. Є. Побігуший – Рен. Від УГА до ДУН // Коломия й Коломийщина. Філадельфія, 1988;
4. Кальба М. ДУН. Детройт, 1992.

[М. В. Савчук](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Дружини українських націоналістів (ДУН) / М. В. Савчук // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-21916>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).